

ostatní vol. skupiny pouze zbytek 1, a přidělil-li se zřetelem k tomu žal. úřad jeden ze zbylých dvou mandátů skupině č. 5, je tento postup podle toho, co nahoře vyloženo, ve shodě se zákonem a stížnost, tvrdící opak, je v tomto bodě bezdůvodná.

Tvrdí-li dále stížnost, že vol. skupině č. 5 zastoupení v obecní radě nepřísluší proto, že do volební komise přes vyzvání žádného zástupce nevyslala a tudíž při volbě jako vol. skupina vůbec nevystoupila, nemá tento názor ani nejmenší opory v zákoně.

St-lé se konečně domáhají in eventum zrušení celé volby radních ze skupiny »Deutsche National- und Wirtschaftspartei«. To se však skutečně stalo a to výnosem žal. úřadu z 21. prosince 1927, označeným výslovně jako dodatek nař. rozhodnutí z 1. prosince 1927 a vydaným ještě před podáním stížnosti k nss, kteráž byla pošt. dopravě odevzdána dne 10. ledna 1928. Ježto pak okolnost tato, i kdyby byla nastala již během řízení před nss, musila by podle § 44 zák. o ss vésti k zastavení řízení a ježto nastavši již před podáním stížnosti činí tento bod stížný bezpředmětným, neměl nss příčiny, aby se stížností v této její části zabýval.

Č. 8223.

Policejní právo trestní: O subjektivním zavinění v policejním právu trestním.

(Nález ze dne 7. listopadu 1929 č. 19.284.)

Prejudikatura: Boh. A 4525/25, 6797/27.

Věc: Heřman R. v T. proti oddělení ministerstva vnitra v Bratislavě o přestupek předpisů o cestovních pasech.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozsudkem okr. úřadu v Trstené z 21. listopadu 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 15 zák. čl. VI: 1903, jehož se dopustil tím, že jako polský státní příslušník přes vyzvání okr. úřadu nepředložil v dané lhůtě cestovního pasu předepsaného vl. nař. č. 215/21, a byl odsouzen k peněžitě pokutě 40 Kč, pro případ nedobytnosti k 2dennímu uzavření. Zároveň byl st-l vyzván, aby do 14 dnů si zaopatřil předepsaný cestovní pas a podal žádost o povolení pobytu a bylo mu pohroženo, že — neučiní-li tak — bude znovu přísně potrestán.

Župní úřad v Turč. Sv. Martině rozsudkem z 23. dubna 1925 potvrdil rozsudek I. stolice z jeho důvodů.

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad rozsudek II. stolice z jeho důvodů, avšak se změnou, že st-li byl podle § 200 polic. trest. řádu a §§ 1, 3 a 22 zák. č. 562/19 povolen odklad výkonu trestu na dobu 1 roku. Na obsah a vývody odvolání nebyl vzat zřetel, ježto obsahují okolnosti nepodstatné a nerozhodné. Zejména však okolnost, že st-l od r. 1908 bydlí nepřetržitě na území Čsl. republiky a na základě toho podal žádost o přiznání čsl. stát. občanství ve smyslu § 9 zák. č. 236/20, není rozhodná pro zjištění jeho nevin, neboť žádost ta byla mu jako

neúplná vrácena a nebyla do uplynutí lhůty stanovené ve vl. nař. č. 601/20 předložena k rozhodnutí.

Stížnost namítá, že se st-l nemohl dopustiti přestupku přiřítaného mu za vinu, poněvadž to, co na něm požadují úřady, splniti vůbec nemůže. Tuto námitku vznesl st-l již v odvolání podaném proti rozsudku II. stolice, vytýkáje, že nemůže býti trestán pro to, co vyplniti nemůže. St-l uváděl, že žádal o propuštění ze svazku polského, že však tohoto propuštění neobdržel, ježto polská vláda ho za polského státního občana neuznává. I tato námitka byla žal. úřadem zahrnuta v nař. rozhodnutí mezi námitky nepodstatné a nerozhodné. Tento názor žal. úřadu — pokud jde o námitku posléz uvedenou — není správným.

I když při přestupcích policejních se nevyhledává zlého úmyslu, je přes to nutným předpokladem trestnosti, že čin ten lze pachateli vůbec přiřítati; že je tu totiž zavinění spočívající aspoň v tom, že adresát policejní normy opomine povinnou péči, kterou na něm norma ta žádá za tím účelem, aby stav normou perhoreskovaný byl zamezen. Je-li dána objektivní podstata přestupku, jest k trestnosti pachatelově po stránce subjektivní zapotřebí aspoň zanedbání povinné péče požadované od něho tou kterou normou. St-l dovolával se k své exkulpaci toho, že nemůže vyhověti danému mu příkazu, poněvadž vláda polská ho nechce uznati za státního občana polského. Tím tvrdil st-l, že se nedopustil vůbec žádného zanedbání a dovolával se k své beztrestnosti absolutní nemožnosti plnění jemu uloženého, kterážto nemožnost se rovná ve své podstatě neodolatelnému donucení vylučujícím trestnost i při deliktech policejních. Pak ovšem nelze zmíněnou okolnost prohlásiti za nerozhodnou a úřad byl povinen přihlédnouti k ní a o ní rozhodnouti věcně. Neučinil-li tak, vycházej z mylného názoru o významu oné námitky, není jeho výrok v souhlase se zákonem a bylo jej tudíž zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8224.

Učitelstvo (Podk. Rus): * čl. IV. zákona č. 306/20 o výběru uchazečů o definitivní místa učitelská na veřejných školách obecných a občanských neplatí na území Podk. Rusi.

(Nález ze dne 8. listopadu 1929 č. 12.403.)

Věc: František Ž. ve V. proti ministerstvu školství a národní osvěty a proti školskému referátu civilní správy Podkarpatské Rusi stran obsazení místa ředitele občanské školy státní.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: O místo ředitele státní školy občanské v S. na Podk. Rusi s ruským jazykem vyučovacím a českými pobočkami ucházelo se několik kompetentů, mezi nimi definitivní učitel ve St. na Mor., přidělený na řečenou školu v S. jakožto zatímní ředitel, Adolf B., a st-l, odborný učitel na zmíněné škole. Min. škol. sdělilo civ. správě Podk. Rusi, školskému referátu v Užhorodě, že svoluje, aby guvernérem Podk. Rusi byl ustanoven Adolf B. za def. ředitele státní školy občanské v S. Řečený školský referát jmenoval na to Adolfa B. definitivním ředitelem řečené školy a uvědomil o tom Františka Ž.